



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

5. Et ex varijs rationibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

dignitatis sit, qua colore, obtentuque exerciti abusus non ad pedes sisti possit prophani tribunalis, prostrata interim captivaque ea libertate, qua & Gallis ornamento, & toti terrarum Orbi olim exemplo fuit. Id est, quod ultimo hoc seculo Ecclesia Gallicana auctoritatem juxta & venerationem subtrahit, ac sacram morum disciplinam plane subvertit; atque utinam post hanc Ecclesie desolationem, quam oculis usurpamus; non etiam Imperij ruina subsequatur. Quid possit contra hujusmodi Appellationes gravius dici à Clero Gallicano? Nec minùs patheticè nomine ejusdem Cleri Episcopus Ambianensis: (a) Sed Appellationes, inquit, ab abusu multò plus confusionis damni- que Ecclesie attulere. Hæ sunt nova fabula neniã, prioribus retro seculis in Gallijs nunquam audita, & quarum veneno aliæ Christiani Orbis Nationes hæcenus intacta sunt. Hæc sunt de Appellationibus tanquam ab abusu Cleri Gallicani sensa, à quibus quantum Maimburgi de ijs- dem Appellationibus sententia abhorreat, nemo non intelligit; ut mirum videri debeat, hominem, qui singulis ferè paginis aucto- ritatem jactat Cleri Gallicani, eamque cælis exæquat; quories videlicet innumbrandæ Pontificum Majestati servire Maimburgo videtur: nunc verò ubi de viribus & libertate Ecclesiarum agitur, palàm à Clero Gallicano deficere, & quod rem ipsam spe- ctat, totam de causis spiritualibus judicandi potestatem Parla- mentis adscribere: aded videlicet se Aulæ devinxit, ut hanc unam respiceret, nullo æqui aut iniqui discrimine, & solâ Princi- pem demerendi cupidine.

V. Quindò. Sed & nihil magis, ut istæ Appellationes, rectæ Rationi adversum. Quidquid enim tot Canonum & Concilio- rum apparatu, ac etiam Principum edictis circa Immunitatem Ecclesiasticam, ac etiam tot Episcoporum ac Martyrum pugnis sancitum est, totum illud evertitur istarum Appellationum ludi- brio. Quidquid enim aut Pontifices, aut Episcopi decernent, quod Principi non placeat, abusus potestatis vocabitur; nec deerunt venales animi, calamique, quibus Palatia semper abundarunt; qui inductis coloribus in abusum transformant, quidquid aulæ displicuit. Quid ergo tam rectum fuerit, quod vocari abusus non possit? & consequenter quæ causa tam sancta & Ecclesia- stica,

(a) Episcop. Ambian. in Orat. nomine Cleri Gallican. Anno 1666. Tom. 1. Actor. Cler. Gallic.

fica, quæ prophanis judicijs non subdatur? quò ergo tot Concilia, tot Canones, tot Principum edicta, Patrùmque labores, ne sæculares de causis Ecclesiasticis judicent prohibentium? quoties enim aut sacerdoti obtemperare noluerò, aut libido vel quæstus fuerit res sacras contrectandi, abusum vocabo: frustra ergo canones, frustra reliquæ Tabernaculi fores clausæ, hâc unâ patente; quid enim interest, quâ januâ irrumpas? Ex quo aliud incommodum sequitur, & præcipui quidem momenti, videlicet, inutilem fore omnem potestatis Ecclesiasticæ monendi vim, puniendique, ac Principes sæculares dirigendi. Nemo planè Pontificis & Ecclesiasticorum directione magis, quàm Principes, indiget; in summo quippe fastigio constitutis, cùm nec potestas desit, nec cupiditas pro arbitrio imperandi; & nemo sit, qui cupiditates Principum aut metu, aut imperio moretur: imò perpetuæ sint voces, omnia in Principe comprobantium; quis rogo aut errantes, aut præcipitio imminentes moneat teneatque, aut objectis sacrarum legum & canonum repagulis, periculo arceat, si Pontifici communi omnium Patri, & Majestate ac Religione etiam Regibus verendè id non permittas? At verò quid Pontifices & Episcopi amplius possint, si ab eorum legibus, Decretisq; appellare liceat, sicque inutilia ea reddere abusum obtentu? an verò Principibus colores deerunt, omnia in abusum fingendi? aut erit aliquid tam sanctum, tam justum, quod appellari abusus non possit, si Principi non placeat? Prohibent canones, & ad istorum normam prohibent Pontifices turbare liberas electiones, proventus Ecclesiasticos invadere, Episcoporum causas prophanis Tribunalibus subdere, Beneficia in unam, eandemque Personam confertim deponere, & alia mille Canonibus adversa: obtemperare Principes renuunt, & tam justa imperia abusum vocant potestatis. Quid ergo proderit in Pontifice, alijsque Episcopis potestas imperandi, si nulla in subditis necessitas obsequendi? Deinde quàm illud absurdum, quòd velint Parlamentum, Senatores, Regem aliàsque potestates sæculares de Pontifice & Episcopis judicare, an, cùm imperant, cùm prohibent, puniuntque, suâ potestate contra Canones abutantur? quomodo enim de canonum, rerùmque Ecclesiasticarum abusu judicabunt, Canonum ipsi rerùmque Ecclesiasticarum aut rudes, aut negligentes?

gentes? & qui negant Pontifici de rebus Politicis iudicandi potestatem, sibi potestatem usurpabunt de rebus Ecclesiasticis discernendi? quod ergo eorum sententiâ Pontifici in Reges non licet, Regibus in Pontifices licebit? aut fortè de rebus ad aras Deumque spectantibus, deque sacrorum Canonum intellectu, eorumque abusu melius Reges, Regique Parisijs Ministri, quam Pontifices ipsi & Episcopi iudicabunt? id perinde fuerit, ac si iudicium de rebus militaribus nautæ, aut de rebus nauticis Cantori permittas, & sententiam ab Astrologo expectes, quando & ubi in pingenda imagine suis pictor coloribus ac penicillo abusus sit; quod si artificii in sua arte credendum est, quidni rebus Ecclesiam arasque spectantibus Pontifici potius & Episcopis credas, quam Regi, Parlamento, Aulæque Ministris? Idque tantò æquius est, quod Rex quoque aliique Principes sæculares in rebus merè temporalibus nunquam permitturi sunt, ut ab eorum sententijs, ad Episcoporum Tribunalia provocetur obtentu abusus; idque si quis attentet, velut offensæ Majestatis reus gravissimas pœnas daturus est: & tamen quis neget abuti illos posse Regiâ potestate? Si ergo quia Reges, quia Parlamenta errare possunt, suâque potestate abuti, non ideò tamen ab eorum sententijs ad Episcopos licet appellare, quanto minùs licebit à Pontifice ad Reges?

VI. Unde facilè respondeas ad ea, quæ objectari solent, quæque ad hoc unum reducuntur, videlicet, Reges Canonum Custodes esse, legumque præsertim naturalium defensores, si ergo aliquid Pontifices contra Canones (a) moliantur, aut privatis, Regijsque juribus officiant; poterunt Reges eorum conatus coërcere, & Decreta compescere; quo verò titulo & colore honestiore, quàm si objiciant abusus esse potestate? & in hunc finem accumulatur canones, quibus rerum Ecclesiasticarum custodia Principibus defertur.

Resp. Multis modis refelli potest hæc objectio. Nam *Primo*, si à Pontificum, Episcoporumque Decretis Ecclesiasticis appellari potest ad Magistratum sæcularem prætextu abusus & jure naturalis defensionis; sequetur pari imò eadem ratione, à Ma-

K
gistratu

(a) Can. filijs 16. q. 7. can. boni Principis d. 96. can. Tributum 23. q. 8. can. Principes 23. q. 5. can. Maximianus 23. q. 3. & q. 5. & can. Regum. can. Imperatoribus. can. qui potest.